

Sygn. akt II AKa 397/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Maria Mroziak - Szttykiel

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska (spr.)

SA – Rafał Kaniok

Protokolant: st. sekr. sąd. – Anna Grajber

przy udziale prokuratora Hanny Gorajskiej-Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2016 r.

sprawy A. F., syna R. i Z. z domu Z., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 20 czerwca 2016 r., sygn. akt VIII K 85/16

- 1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;*
- 2. zasądza na rzecz adw. A. T. – Kancelaria Adwokacka w W. 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT tytułem wynagrodzenia za obronę pełnioną z urzędu w postępowaniu odwoławczym;*
- 3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty.*

UZASADNIENIE

A. F. został oskarżony o to, że:

- w dniu 5 października 2015 r. w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. Z. oraz T. J. i innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym G. i P. K. na łączną kwotę 237.576,10 zł, co stanowi mienie znacznej wartości, w ten sposób, że uprzednio w trakcie rozmowy telefonicznej nieustalone osoby wprowadziły G. i P. K. w błąd co do swojej tożsamości oraz co do zamiaru zwrotu pieniędzy, podając się za funkcjonariuszy Centralnego Biura Śledczego, które to osoby wywołały u pokrzywdzonych fałszywe przekonanie - o konieczności pomocy Policji w zatrzymaniu szajki oszustów, wskazując pokrzywdzonemu konto bankowe, na które P. K. dokonał wpłaty w kwocie 237.576,10 zł., należące do R. Z. o nr (...) w (...) Bank (...) S.A., do którego założenia R. Z. został nakłoniony przez A. F. oraz T. J., a następnie A. F. wydawał dyspozycje R. Z. co do dalszego działania zmierzającego do podjęcia w/wym. środków z rachunku bankowego;

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie dnia 20 czerwca sygn. akt VIII K 85/16:

I. A. F. - przyjmując, że działał wspólnie i w porozumieniu z dwiema ustalonymi oraz innymi nieustalonymi osobami - uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. skazał oraz wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie nr (...) k. 447 - 448 akt poz. 1- 9;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 1 grudnia 2015 r. do dnia 20 czerwca 2016 r.;

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w W. - adw. A. T. (z d. R.) kwotę 1200 zł. (jednego tysiąca dwustu złotych) powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem udziału w sprawie obrońcy z urzędu; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2856,50 zł. zł (dwóch tysięcy osmiuset pięćdziesięciu sześciu złotych pięćdziesięciu groszy) tytułem kosztów sądowych, w tym 300 zł. (trzysta złotych) tytułem opłaty.

Apelację od wyroku wniosła **obrońca** oskarżonego zaskarżając wyrok w całości.

Wyrokowi zarzuciła na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k., błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku polegający na dowolnej, a w konsekwencji błędnej ocenie materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło do uznania oskarżonego za winnego, podczas gdy okoliczności sprawy oraz prawidłowa i całościowa wykładnia materiału dowodowego prowadzą do wniosku, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu czynu.

Wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelację obrońcy oskarżonego uznać należało za niezasadną.

Wniesiony środek odwoławczy nie daje podstaw by przyjąć, że Sąd I instancji wydał orzeczenie obarczone błędnymi ustaleniami faktycznymi. Sąd Okręgowy dysponował dwoma przeciwstawnymi grupami dowodów – wyjaśnieniami oskarżonego A. F. oraz zeznaniami świadka R. Z. wspartego relacjami S. i M. Z.. Prawidłowo sąd meriti dał wiarę zeznaniom świadka, bo przeciwnie niż oskarżony, który dostosowywał treść wyjaśnień do sytuacji procesowej, R. Z. prezentował konsekwentną i spójną wersję zdarzenia.

Nie można zgodzić się z tezą obrońcy, iż R. Z. kierował się prywatnym interesem zmierzając do wywołania przekonania, że to nie on pełnił kierowniczą rolę w przedmiotowym czynie. Skarżąca najwyraźniej przeoczyła fakt, że R. Z. został prawomocnie skazany za swój czyn zanim złożył zeznania w toku postępowania sądowego przeciwko A. F.. Nie miał zatem żadnego powodu by umniejszać swoją rolę. Interes miał właśnie oskarżony twierdząc, że to on był nakłaniany przez świadka do założenia konta bankowego. Był przy tym świadomy, że jego wizerunek został utrwalony na monitoringu banku i próbował wyjaśnić swą obecność w tym miejscu, przerzucając jednocześnie całkowitą odpowiedzialność na świadka. Według Sądu odwoławczego samo pokrewieństwo R. Z. z S. Z. i M. Z. nie stanowi wystarczającej przyczyny, aby zeznaniom tych ostatnich odmówić waloru wiarygodności tak jak chciałaby obrońca oskarżonego. Ich depozycje są istotne, bo wzmacniają wiarygodność R. Z.. Wiedza przez nich pozyskana nie jest wyłącznie wtórną, pochodzącą od R. Z., albowiem S. Z. sam otrzymał propozycję od jednego ze sprawców -T. J. założenia konta, ale się na to nie zdecydował. Nie można zgodzić się z obrońcą, że opinia biegłego nie stanowi o winie oskarżonego. Materiał dowodowy należy oceniać we wzajemnym powiązaniu, a nie każdy dowód w oderwaniu od innych, tak jak czyni to skarżąca. Z opinii biegłego wynika, że A. F. w czasie podjęcia próby pobrania pieniędzy z banku

miał kontakt telefoniczny z R. Z., a także osobisty co widać na bardzo dobrej jakości zdjęciach z banku. Wszystkie te okoliczności sprawiają, że zeznania R. Z. stanowią mogą podstawę prawidłowych ustaleń faktycznych.

Autorka apelacji zadała pytanie po co oskarżony miałby ukrywać swą tożsamość przedstawiając się imieniem K. ?. Nadto pod adresem sądu sformułowała zarzut niewyjaśnienia tego faktu w drodze przesłuchania świadka R. Z.. W przekonaniu Sądu II instancji właściwym adresatem tego pytania winien być A. F., a nie sąd a quo czy R. Z.. Zupełnie też nie wiadomo istnienia jakich dowodów oczekuje obrońca by móc uznać za trafne ustalenie Sądu Okręgowego, że R. Z. był jedynie „słupem” i wykonywał polecenia oskarżonego. Zdaniem sądu odwoławczego taki właśnie wniosek wypływa z prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego w zakresie roli poszczególnych sprawców. Z kolei zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania.

Z uwagi na to, że apelacja miała charakter polemiczny, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy ponadto trafnie zakwalifikował czyn oskarżonego pod normę art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i wymierzył sprawiedliwą karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd I instancji uwzględniając dotychczasową niekaralność oskarżonego jako okoliczność łagodzącą orzekł karę niewiele wyższą od dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Miał też na względzie fakt, że A. F. dopuścił się czynu o znacznej szkodliwości społecznej, na szkodę ludzi w podeszłym wieku i w stosunku do mienia znacznej wartości. Nie uszło też z pola widzenia sądu, że oskarżony pełnił wiodącą rolę w przestępstwie, a zatem kara winna być proporcjonalna do kary wymierzonej R. Z.. Wszystkie te okoliczności przemawiają za tym, że kara nie przekracza swą dolegliwością stopnia winy.

Podnoszone przez oskarżonego na rozprawie odwoławczej względy zdrowotne zaistniałe po zdarzeniu nie mogą mieć wpływu na wymiar kary, a co najwyżej na kwestię jej odroczenia.

Kwotę wynagrodzenia za obronę pełnioną z urzędu w postępowaniu odwoławczym Sąd orzekł na podstawie § 4ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015r, poz. 1801). O Kosztach postępowania i opłacie na podst. art. 634 k.p.k., art. 636 § 1 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych z póź. zmianami.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny, w oparciu o dyspozycję art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.